ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡ ΝΤΕΛΠΙ

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ

Α τὴν ἀλήθεια, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ διάβολος αὐτὴ ἡ κοπέλλα! Ὁλόκληρη ἡ φρουρὰ τῆς μικρῆς πόλεως τὴν ἐλάτρευε. Καὶ πὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὁ γέρο-στρατηγός. Μὲ τὰ μάτια της τ' ἀνασηκωμένα στὶς ἄκρες, τὰ χείλη της τὰ δροσάτα σὰν ἕνα τραγοῦδι Ἀπριλιάτικο, τὸ μπρίο καὶ τὶς ἀπότομές της κινήσεις, ἦταν πάντα σὰν νὰ φώναζε: «Ἔφοδος!»

— Διαβολοθηλυκό! μορμούριζε συχνὰ ὁ γέρο-στρατηγός, ὁ ὁποῖος τὴν ρουφοῦσε μὲ τὸ βλέμμα, ὅταν πήγαινε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

Ἐκείνη ἅπλωνε, ὅλη χάρι, τὴ λεπτὴ ἄκρα τῆς μπότας της στὸν ἀνθυπασπιστὴ, πηδοῦσε στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου της, κ' ἔπαιρνε δρόμο.

—Ὅποιος μ' ἀγαπᾶ, ἂς μὲ ἀκολουθήσει! φώναζε.

Καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν πλῆθος ἀξιωματικοί. Τοὺς ἔβαζε ὅλους σὲ κέφι ἀδιάκοπο. Ἦταν ψηλὴ σὰν σπαθὶ καὶ ἄσπρη σὰν τὸ γάλα.

Οἱ ἀξιωματικοί, μὲ τὴ γυναῖκα αὐτή, εἶχαν χάσει τὸν ὕπνο τους. Ἔπρεπε νὰ τὴν δῆ κανείς, γελαστὴ κ' ὁλόχαρη, νὰ διασχίζη τὴν πόλι, νὰ βγαίνη στὴν ἐξοχή, νὰ γύνεται στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ τρελλαθῆ μαζύ της. Χόπ! Χόπ!...

Ὁ στρατηγὸς ἐκάλπαζε πίσω της, λαχανιασμένος. Διαβολοθηλυκό!.... Περνοῦσαν σὰν σίφουνας τὰ γρασίδια, ἔφταναν στὰ δάση. Οὔτε τὰ μπλεγμένα κλαριά, οὔτε τὰ πυκνὰ ψηλὰ χόρτα δὲν τὴν σταματοῦσαν.

Ἔτρεχε, πηδῶντας τὰ ἐμπόδια μὲ τὰ μάτια στηλωμένα μπροστά, ξαναμμένη ἀπ' τὸ τρέξιμο.

Ὕστερα ἔστελνε ξωφνικά, μὲ τὸ χέρι, ἕνα χαρούμενο χαιρετισμὸ στὸ στρατηγὸ καὶ στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς φώναζε:

—Ὠρεβοὰρ, κύριοι!

Καὶ ὁ διάβολος αὐτὸς ἐξαφανιζόταν, δίχως νὰ μπορῆ νὰ δρῆ κανεὶς τὰ ἴχνη της. Ἦταν σὰν νάχε βάλει στοίχημα, σὰν νἄθελε νὰ κοροϊδέψη τὴ συντροφιά της, φεύγοντας ξαφνικὰ καὶ ἀφίνοντάς την σύξυλη ἐκεῖ, κ' σ' στὸ δρόμο...

— Διαβολοθηλυκό!... Διαβολοθηλυκό! μορμούριζε ὅλο καὶ περισσότερο ὁ στρατηγός.

Καὶ συμπλήρωνε:

—Δὲν θὰ μάθουμε λοιπὸν ποιὰ εἶνε καὶ ποῦ μένει; Δὲν μπορεῖ νἄτεσε ἀπ' τἄστρα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μικροῦλα κατέφθανε πάλι στὸ στρατηγεῖο, χαιρετοῦσε στρατιωτικώτατα μὲ τὴ βέργα της τοὺς σκοπούς, ἔδενε τὰ χαλινάρια σὲ κανένα στύλο, γλυστροῦσε ἀπὸ τὴ σέλλα, ἐπληροφορεῖτο, ἔτσι γιὰ τὸν τύπο, περὶ τῆς ὑγείας τοῦ στρατηγοῦ, καὶ τραβοῦσε κατ' εὐθείαν στὴν τραπεζαρία, ὅπου τὴν περίμενε τὸ σρυβίτσιο της.

—Εἶμαι ἐν τάξει γιὰ τὰ γυμνάσια, δὲν εἶνε ἔτσι; ἔλεγε κοροϊδευτικὰ μπαίνοντας στὴν τραπεζαρία.

Γευμάτιζαν μόνοι, αὐτὴ καὶ ὁ στρατηγός, πολὺ φρόνιμα. Μὰ τὴν ὥρα τοῦ φρούτου ὁ στρατηγὸς δὲν κρατιόταν, ἔβγαζε ἕνα φοβερὸ «Χμ!» καὶ ἄρχιζε τὴν πολιορκία. Ἔβαζε σ' ἐνέργεια ὅλα τὰ κόλπα τῆς πολεμικῆς τέχνης.

—Ἀφῆστε τα αὐτά, στρατηγέ μου, ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Δὲν εἴμαστε ἐδῶ γιὰ διασκέδασι. Ἐμπρός, πιῆτε τὸν καφέ σας!....

Ὁ στρατηγὸς — τί νὰ κάνη — ἔπινε τὸν καφέ του. Ὅσο γιὰ διασκέδασι ὅμως, διασκέδασε τόσο λίγο, ὥστε ἀπὸ τὸ κακό του κόντευε νὰ πνιγῆ. Βέβαια, στὴ ζωή του εἶχε γνωρίσει λογιῶν-λογιῶν γυναῖκες. Σὰν κ' αὐτὴ ὅμως ποτέ!

* * *

Θυμόταν τὴν πρώτη συνάντησί τους. Πρὶν ἕνα μῆνα, σ' ἕνα σταθμό, στὸ Παρίσι. Γρήγορη σὰν σκίουρος ἡ νέα, εἶχε σκαρφαλώσει πίσω του, στὸ ἴδιο βαγόνι, μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, εἶχε σηκώσει τὸ βέλο της, εἶχε δείξει τὸ ἐξαίσιο μουτράκι της, εἶχε τακτοποιήσει τὶς ἀποσκευές της, εἶχε στριφογυρίσει, ψάξει, ἀνακατώσει τὰ πάντα. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, μὲ τὴν κίνησι τοῦ τραίνου, ἡ σπιρτάδα τῶν ματιῶν της εἶχε σβύσει καὶ τὸ ὄμορφο μικρὸ κεφαλάκι της εἶχε ἀσυναίσθητα ἀκουμπήσει στὸν ὦμο τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ γέρο-στρατηγὸς ἄναψε καὶ φλόγωσε! Μὰ τί νὰ κάνη;

Δὲν ταράζει κανεὶς τὸν ὕπνο τῶν παιδιῶν, διάβολε!

Ἔμεινε λοιπὸν ἀκίνητος, γεμᾶτος σεβασμὸ καὶ περηφάνεια γιὰ τὸ βάρος ποὺ ἔφερνε. Καὶ σὲ λίγο, ὅταν τὰ βλέφαρα τῆς ἀποκοιμισμένης μικροῦλας μισοάνοιξαν, ὁ στρατηγὸς δὲν κρατήθηκε. Ἔσκυψε γιὰ νὰ τ' ἀγγίξη ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ μὲ τὰ χείλη του. Ἕνα φιλάκι, διάβολε, τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου!

Μὰ κύτταξε ἐκεῖ πονηριά! Τὸ φιλὶ τὸ δέχτηκε τὸ γρύζο ὕφασμα τοῦ καθίσματος. Ἡ κατεργάρα εἶχε προφτάσει κ' εἶχε μαζευτῆ σὲ μιὰ γωνιά. Μὰ δὲν φαινόταν καθόλου φοβισμένη. Γελοῦσε μὲ τὸν πὸ χαριτωμένο τρόπο!

Γιὰ νὰ μὴ φανῆ πρόστυχος, ὁ στρατηγὸς ἐπρόφερε ἀμέσως τ' ὄνομά του, τοὺς τίτλους του, καὶ μὲ χαρὰ ἔμαθε ὅτι πήγαιναν στὸ ἴδιο μέρος. Ὅπως εἶχε καθῆκον, προσεφέρθη ἱπποτικώτατα νὰ τὴν ἐξυπηρετήση.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὅλη ἡ φρουρὰ τῆς μικρῆς πόλεως, ἦταν ἀνάστατη. Μὰ τὸ πὸ περίεργο ἀπ' ὅλα, ἦταν ὅτι ἡ νειόφεγγη εἶχε γνωρίσει ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, ἐνῶ αὐτὴ δὲν τὴν γνώριζε κανένας. Ἕνα μαντηλάκι της μονάχα ποὺ τῆς ἔπεσε τυχαίως μιὰ μέρα, εἶχε κεντημένο ἀπάνω του ἕνα μικροῦλα ἐμβλημα βαρώνου. Τὸ ἔμβλημα αὐτὸ ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ δοθῆ στὴν ἄγνωστη διαβολομικροῦλα ἡ ἐπωνυμασία «ἡ μικρὴ βαρώνη».

* * *

Ἔτσι λοιπόν, ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἔκανε τὸ γέρο-στρατηγὸ νὰ φρενάζη.

Ἄν, τουλάχιστον, ἐκεῖνο τὸ ζῶον ὁ ἀνεψιός του, ὁ Γκί, φανερωνόταν στὸν ὁρίζοντα.... Ἀσφαλῶς ὁ Γκὶ θὰ διεφώτιζε τὸ μυστήριο τῆς μικρῆς. Αὐτὸς ἦταν διαβολοκαταφερτζῆς, λαγωνικὸ ράτσας, φοβερὸς γιὰ τὰ θηλυκά, ὁ πὸ ὄμορφος λοχαγός! Μὰ ὁ Γκὶ ἦταν κακιωμένος. Εἶχε νὰ τὸν δῆ τρεῖς μῆνες ὁ θεῖος του. Τὸν ἀνόητο!... Τοῦ εἶχαν ἕτοιμη γιὰ γυναῖκα του ἕνα κορίτσι πλούσιο, ἀπὸ οἰκογένεια, σὰν τὸ κρύο νερό, καὶ αὐτουνοῦ τοῦ εἶχε μπῆ στὸ μυαλὸ νὰ πάρη μιὰ χήρα! «Μιὰ χήρα; Ποτέ! τοῦ εἶχε πῆ ὁ θεῖος του. Εἶνε πολὺ γρηᾶς γιὰ σένανε ἡ χῆρες!»

Τότε ὁ ὄμορφος λοχαγὸς ζήτησε μιὰ ἄδεια κ' ἔφυγε, παίρνοντας μαζύ του ὅλο τὸ κέφι τοῦ στρατηγοῦ. Γιατί, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, ἦσαν μονάχοι στὸν κόσμο οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄντρες, εἶχαν ἀπομείνει οἱ μόνοι ἀπὸ τὴν παλιά τους οἰκογένεια καὶ δὲν θἄπρεπε τίποτε νὰ τοὺς χωρίση... Καὶ νὰ χωριστοῦν, ἔτσι δά, γιὰ ἕνα κατρίτσιο! Ἀ! ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ συγχωροῦσε στὸν ἀνεψιό του ὁ στρατηγός. Θὰ τὸν ἀποκλήρωνε, θἄφινε τὴν περιουσία του στοὺς φτωχούς, ἐκτὸς ἄν....

Καὶ σὰν σ' ἕνα ὄραμα, ποὺ ἔκανε νὰ χτυπᾶ ἡ καρδιά του ἀπὸ συγκίνηση, πρόβαλλε μπρός του ἡ μικρὴ βαρώνη, πηδῶντας τοὺς φράχτες, γλυστρῶντας σὰν ἐλαφίνα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, καὶ φωνάζοντας κάθε τόσο: «Χόπ! Χόπ!» Ἔ, ναί, λοιπόν, θὰ τὴν παντρευόταν τὴ μικρὴ βαρώνη ὁ στρατηγός.

—Εἶνε πολὺ μικροῦλα γιὰ σᾶς! θὰ τοῦλεγε ὁ ἀνεψιός του.

—Ἴσως... Καθένας μὲ τὰ γοῦστα του, ἀνηψιέ μου, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε.

Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ βαρώνη τοῦ εἶπε:

—Θὰ κάνουμε τὸν τελευταῖο μας περίπατο, σήμερα, στρατηγέ μου.

—Γιατί;

—Θὰ δῆτε... Βγαίνουμε μόνοι;... Θέλετε;

Βγῆκαν μονάχοι. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δρόμου, ὁ στρατηγὸς βλαστημοῦσε ἀπὸ μέσα του. Τελείωσε! Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Θ' ἀποκλήρωνε τὸν ἀνεψιό του.

Τ' ἄλογα, ὅπως συνήθως, τρέχανε σὰν δαιμονισμένα. Ὁ στρατηγὸς βύθιζε τὰ σπηρούνια του στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του. Μὰ ἡ μικρὴ ἀμαζὼν τὸν προσπερνοῦσε διαρκῶς καὶ περισσότερο, κ' ἔφτασε κιόλας στὸ δάσος.

Ὁ στρατηγὸς τὸ προέβλεπε αὐτό. Θὰ τοῦστελνε, ὅπως πάντα, ἕνα χαιρετισμὸ μὲ τὸ χέρι καὶ ὕστερα θὰ ἐξαφανιζόταν. Ἀ! ὄχι, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη! Ἀφοῦ εἶχε φτάσει ἡ μέρα τῶν τελειωτικῶν ἐξηγήσεων, ἀφοῦ τὸν εἶχε ἀπειλήσει πὼς δὲν θὰ ξαναρχόταν, ἀφοῦ ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀποφασισμένο....

Μὲ δυὸ σάλτους βρέθηκε κοντό της. Ἐκείνη ἀναδέσταται, φώναξε:

—Μπᾶ, τί περίεργο... Δὲν εἶστε λαχανιασμένος;...

Ἂν ἦταν ἢ ὄχι λαχανιασμένος, δὲν ἐπρόκειτο τώρα γι' αὐτό... Καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὸ τρέξιμο, τῆς εἶπε:

—Ἀκοῦστε με... Ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ... Πολὺ σοβαρό..

Ἐκείνη κούνησε τὸ τρελλό της κεφάλι καὶ μ' ἕνα τόνο τριυφερῆς εἰρωνίας, ἀποκρίθηκε:

—Δρόμο, δρόμο... Τὰ σοβαρὰ πράγματα μὲ κουράζουν.

Ἡ γληγορόδα τοῦ δρόμου ἔκανε νὰ λάμπη τὸ ἐξαίσιό της πρόσωπο. Τὰ μισάνοιχτα χείλη της, κόκκινα καὶ ὑγρά, ἔδειχναν τὰ κάτασπρα δόντια της. Ποτὲ ἄλλοτε ὁ στρατηγὸς δὲν εἶχε ἰδῆ τόσο ὄμορφη τὴ μικρὴ βαρώνη, καὶ ποτὲ ὁ ἀνεψιός του, ὁ Γκί, δὲν ἦταν τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴ σκέψη του.

Τώρα ἔτρεχαν σὲ μιὰ πλατειὰ δενδροστοιχία καλοστρωμένη. Τὸ ἄλογο τῆς μικρῆς βαρώνης ἐχλιμίντρισε. Τὸ χτύπησε μὲ τὴ βέργα της, πήδησε μπρὸς καὶ... ὁ στρατηγὸς ἔμεινε μόνος!

Ἡ δενδροστοιχία ἔστριβε στὸ μέρος αὐτὸ καὶ ξαφνικὰ πρόβαλλε μιὰ αὐλή. Ὁ στρατηγὸς διέκρινε ἕνα τελευταῖο κυμάτισμα φούστας στὸ κενὸ μιᾶς πόρτας ποὺ ἔκλεινε.

Μὲ μιᾶς ξεκαβαλλίκεψε καὶ ἔτρεξε στὴν πόρτα. Χτύπησε μανιασμένος καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Θἄλεγες πὼς τὸν περίμεναν, γιατὶ ἕνας ὑπηρέτης, χωρὶς νὰ ρωτήση τ' ὄνομά του, τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα κομψὸ γυναικεῖο καλλωπιστήριο, ποὺ τὸ βάθος του τὸ σκέπαζαν βαρειὲς πορτιέρες. Μεθυστικὰ ἀρώματα ξεχύνονταν ἀπὸ παντοῦ. Μπρούντζινα κομψοτεχνήματα καὶ

—Διαβολοθηλυκό!....

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Διαβάστε καὶ ἀπορήσατε, διαβάστε καὶ ξεκαρδιστῆτε στὰ γέλια)

Ι Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε φυλὲς συγγενικές, ὡς γνωστόν. Ὡστόσο, σὲ μερικὰ ζητήματα ἡ συγγενικὲς αὐτὲς φυλὲς διαφέρουν ριζικώτατα μεταξύ των. Στὸ ζήτημα τῆς γυναίκας, ἔξαφνα, διαφέρουν καταπληκτικά. Ἐνῶ ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη τιμωρεῖ μὲ δίμηνη καὶ τρίμηνη φυλάκισι τὸν ἄντρα ποὺ τσάκισε τὴ γυναῖκα του στὸ ξύλο, στὴν Ἀμερικὴ ὁλόκληρη πόλις μπορεῖ ν' ἀναστατωθῆ, μόλις μαθευτῆ ὅτι ἕνας ἄντρας κακομεταχειρίζεται τὴ γυναῖκα του.

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ ψαρέψῃ κανεὶς στὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, πολὺ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες.

Ἕνας κάτοικος τοῦ Γκρὴβς Ρὰν, π. χ., τῆς πολιτείας τῆς Βιργινίας, κακομεταχειριζόταν ἀπὸ καιρὸ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Οἱ κάτοικοι ἔκαναν συλλαλητήριο καὶ ἀποφάσισαν νὰ τιμωρήσουν τὸ βάναυσο σύζυγο. Κατὰ τὸ βράδυ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄτομα παρουσιάστηκαν στὸ σπίτι του, τὸν πῆραν διὰ τῆς βίας καὶ τὸν μετέφεραν στὴν πλατεῖα. Ἐκεῖ τὸν ἔδεσαν σ' ἕνα στῦλο καὶ τὸν ἐμαστίγωσαν, ἐνῶ τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε συρρεύσει γύρω ἐπευφημοῦσε ζωηρότατα.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄγριο αὐτὸ μαστίγωμα, ἔλυσαν τὸν σκληρὸ σύζυγο, τὸν ἀφῆκαν ἐλεύθερο καὶ τὸν συνεβούλευσαν στὸ μέλλον νὰ μεταχειρίζεται πιὸ ἀνθρωπινὰ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

* * *

Ἰδοὺ καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα τιμωρίας ἀνδρικῆς βαναυσότητος:

Ἕνας κάτοικος τοῦ Ἀνατολικοῦ Λίβερπουλ (πολιτείας τοῦ Ὄχιο) ἔδιωξε μιὰ μέρα τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ὕστερα ἔφυγε γιὰ μιὰν ἄλλη πόλι, τὸ Πίτσμπουργκ. Δυὸ μέρες ἀργότερα γύρισε στὸ Ἀνατολικὸ Λίβερπουλ, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ νεαρὰ χήρα, τὴν ὁποίαν ἐγκατέστησε στὸ σπίτι του.

Ἡ σύζυγός του, μόλις τὸ ἔμαθε, τοῦ εἶπε ὅτι μὲ τὴν ἀπιστία του τὴν ἔθιγε βαρύτατα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναπάρη στὴ συζυγικὴ στέγη. Ἀλλ' ὁ σύζυγός της τῆς ἀποκρίθηκε ὅτι τὴ χήρα θὰ τὴν ἔπαρνε γυναῖκα του καὶ ὅτι αὐτὴ (ἡ πρώτη του σύζυγος) μποροῦσε νὰ πάη ὅπου τῆς ἄρεσε. Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἐκυκλοφόρησε εὐθὺς σ' ὅλη τὴν πόλι. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μέρες, ἕνα βράδυ, τριακόσιες γυναῖκες, κρατῶντας στὰ χέρια κλούβια αὐγά, πολιόρκησαν τὸ σπίτι τοῦ ἀπίστου συζύγου, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν γυναῖκα του, καὶ τὸ κατέλαβαν ἐξ ἐφόδου. Ἔσπασαν τὶς πόρτες, ἔπιασαν τὸν ἄπιστο σύζυγο καὶ τὴν νεαρὰ χήρα καὶ τοὺς ἔσυραν στοὺς δρόμους.

Ἐκεῖ τὰ κλούβια αὐγὰ ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροχὴ πάνω στοὺς ἐνόχους.

Ἡ ἀστυνομία ἐπενέβη καὶ ἀναγκάστηκε νὰ κλείση τὸ ξενυχάρι στὴ φυλακὴ τῆς πόλεως, γιὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν λύσσα τῶν κατοίκων. Τότε ἡ γυναῖκες, βλέποντας ὅτι τὰ θύματά τους διέφευγαν, γύρισαν στὸ σπίτι τοῦ ἀπίστου συζύγου καὶ τὸ λεηλατήσανε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ ἀστυνομία κατόρθωσε νὰ φυγαδεύση τοὺς δυὸ ἐνόχους, μὲ πολὺ μεγάλη ὅμως δυσκολία.

* * *

Ὅσο προχωρεῖ κανεὶς δυτικώτερα στὴ Βόρειο Ἀμερική, τόσο ἡ γυναῖκα ἀποκτᾶ μεγαλείτερη σπουδαιότητα. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὅσο δυτικώτερα πηγαίνει κανεὶς, τόσο ἡ γυναῖκα γίνεται πιὸ σπάνια.

Στὰ κράτη τοῦ Κανσὰς, στὸ Κολοράντο, μιὰ γυναῖκα, ὅταν μπῆ σὲ κανένα διαμέρισμα τραίνου ὅπου δὲν ὑπάρχει θέσι γι' αὐτήν, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀγγίξῃ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου της ἕναν ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους ἄνδρες καὶ νὰ τοῦ πῆ μὲ μιὰ τυπικὴ εὐγένεια:

—Ἡ θέσις σας μοῦ ἀρέσει. Σηκωθῆτε γιὰ νὰ καθήσω ἐγώ.

Ὁ ἄντρας στὸν ὁποῖον ἀπευθύνονται τὰ λόγια αὐτά, πρέπει ἀμέσως νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν παράκλησι - διαταγὴ τῆς χαριτόβρυτης κυρίας, γιατὶ ἀλλοίμονό του, ἂν κάνει τὸν κουφό. Θὰ τὸν βρίση σκιωτάτα καὶ ἡ ἐν λόγῳ κυρία καὶ ὅλοι οἱ ἄντρες ποὺ παρευρίσκονται στὸ βαγόνι καὶ ὁ ἄμοιρος αὐτὸς δὲν θὰ μπορέση νὰ βρῆ πουθενὰ τὸ δίκηο του γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ θὰ τοῦχη γίνει.

* * *

Ἡ ἄφιξι μιᾶς γυναίκας σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τοῦ Φὰρ-Οὐέστ, τοῦ Ὀρεγκόν, κάνει ἄνω-κάτω τὸν ἄρρενα πληθυσμό της. Κι' ἀμέσως προβάλλει τὸ ἐρώτημα: Ποιός θὰ τὴν παντρευτῆ; Καὶ ὅλοι οἱ ἄντρες τῆς περιοχῆς ἀρχίζουν νὰ ἑτοιμάζονται γιὰ τὴν πολιορκία καὶ τὴν ἅλωσι τοῦ φρουρίου.

Ἰδοὺ μιὰ σχετικὴ μικρὴ χαριτωμένη ἱστορία ποὺ δημοσιεύτηκε τελευταῖα σὲ μιὰ ἐφημερίδα Ὁλανδική:

Δυὸ κοπέλλες εἶχαν φτάσει στὴ μικρὴ πολιτεία Γουάγκον - Χουάλ, τῆς πολιτείας τοῦ Ἰντάχος, γιὰ νὰ παραστοῦν στὶς στερνὲς στιγμὲς τοῦ ἀδελφοῦ των καὶ νὰ τοῦ κλείσουν τὰ μάτια.

Ὁ ἀδελφός τους πέθανε πράγματι λίγες μέρες μετὰ τὴν ἄφιξί των, καὶ ἡ κοπέλλες ἑτοιμάζονταν νὰ ἐπιστρέψουν στὸν τόπο τους, ὅταν, ἔξαφνα, παρεκλήθησαν νὰ δεχθοῦν μιὰ ἐπιτροπή, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας βρισκόντουσαν ὁ δήμαρχος καὶ τὰ κυριότερα μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Σκοπὸς τοῦ διαβήματος αὐτοῦ ἦταν νὰ γίνουν προτάσεις γάμου στὶς κοπέλλες!

Ἡ νέες ἄκουσαν τὴν... ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι τῆς πόλεως (τοῦ ἄρενος δηλαδὴ μέρους τοῦ πληθυσμοῦ της) καὶ ζήτησαν λίγων μερῶν διορία γιὰ νὰ σκεφθοῦν. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν πέντε ἢ ἕξη αὐτῶν ἡμερῶν μιὰ μεγάλη ἀγωνία κατεῖχε ὅλη τὴν πόλι. Θὰ ἐγίνοντο δύο ἀκόμη ἄντρες εὐτυχεῖς, νυφευόμενοι τὶς δυὸ νέες καὶ ποιοὶ θὰ ἦσαν οἱ ἄντρες αὐτοί; Τὶς περισσότερες φυσικὰ πιθανότητες ἐπιτυχίας τὶς εἶχε ὁ δήμαρχος.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ κοπέλλες κατέστησαν ἐπὶ τέλους γνωστὴ τὴν ἀπόφασί τους. Συγκατετίθεντο νὰ παντρευτοῦν.

Ὡστόσο, ὁ δήμαρχος δὲν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς γαμπροὺς ποὺ διάλεξαν. Ἀντὶ αὐτοῦ εἶχαν προτιμήσει ἕνα νεαρὸ μεταλλουργό.

Ἡ μέρα τοῦ γάμου ὡρίστηκε καὶ προσελκύθη ἀμέσως καὶ ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν, γιὰ νὰ παρευρεθῆ. Ἡ μητέρα ἔφτασε ἐπὶ τέλους—ἀλλοίμονο ὅμως! — γιὰ νὰ φέρη ἐμπόδια. Τάβαλε μὲ τὶς κόρες της στὶς ὁποῖες εἶπε καταγανακτισμένη ὅτι ἦταν ντροπὴ νὰ σκέπτωνται παντρολογήματα ἐκτὸς μόλις μέρες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ των.

Ἡ κοπέλλες διαμαρτυρήθηκαν ὅσο καλύτερα μπόρεσαν. Πῶς μποροῦσαν ν' ἀρνηθοῦν ὕστερα ἀπὸ τέτοια ἐπιμονὴ ὁλόκληρης πόλεως; Ἦσαν θύματα ἐξαιρετικῶν ὅλως περιστάσεων; Θᾶταν καλύτερο, λοιπόν, ν' ἀρνηθοῦν καὶ νὰ γίνουν ἀφορμὴ νὰ χυθῆ καὶ αἷμα ἴσως ἀκόμη στοὺς δρόμους τοῦ Γουάγκον-Χουάλ;

Ὡστόσο ἡ μητέρα τους δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀκούση τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐπέμενε ὅτι οἱ γάμοι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνουν κατ' οὐδένα λόγον. .

—Ἐτοιμάστε τὸ γρηγορώτερο τὰ μπαοῦλα σας! εἶπε στὶς κόρες της. Φεύγομε αὔριο κιόλας.

Τότε οἱ νέοι ποὺ θὰ παντρεύόντουσαν τὶς δυὸ δεσποινίδες, κατέφυγαν στὸ δήμαρχο, κι' αὐτὸς γιὰ νὰ πείση τὴν σκληρὴ μαμᾶ, τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του, κι' ἔτσι ὅλα διορθώθηκαν κι' ἀντὶ δύο γάμων ἔγιναν τρεῖς!...

πολύτιμα ὑφάσματα στόλιζαν τὸν μικρὸν αὐτὸν ναὸ τῆς ἀγάπης...

Ἔξαφνα ὁ στρατηγὸς σταμάτησε, κρατῶντας τὰ μάτια του στηλωμένα σὲ μιὰ κονσόλα. Σ' ἕνα κάδρο βρισκόταν πλαισιωμένο ἕνα μικρὸ νεανικό του πορτραῖτο, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένο, ἱερὸ χέρι, τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς του, τῆς μητέρας τοῦ Γκί.

Νάμαι! Τί συμβαίνει, στρατηγέ μου; ρώτησε ἄξαφνα ἡ μικρὴ βαρώνη, ποὺ εἶχε προβάλει, δίχως ν' ἀκουστῆ τὸ βάδισμά της.

—Τί συμβαίνει;... Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρη, δὲν καταλαβαίνω πειὰ τίποτε... Ἐρχόμουν νὰ σᾶς πῶ... νὰ σᾶς ἐξηγήσω... Μὰ ἐπὶ τέλους, δὲν μοῦ λέτε, τί γυρεύει τὸ πορτραῖτο μου σ' αὐτὴ τὴν κονσόλα;

—Σᾶς εἶνε δυσάρεστο ποὺ τὸ βλέπετε, στρατηγέ μου;

—Δὲν λέγω αὐτό... μονάχα δὲν ἐννοῶ...

—Εἶνε ἕνα δῶρο τοῦ μνηστῆρος μου.

—Τοῦ μνηστῆρος σας!... ξεφώνισε ὁ στρατηγὸς μ' ἀπογοήτευσι. Πρόκειται λοιπὸν νὰ παντρευτῆτε;

Ἔξαφνα μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὶς βαρειὲς πορτιέρες:

— Ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέψετε, φυσικά, θὰ παντρειτοῦμε, ἀγαπητέ μου θεῖε!

—Γκί! Παιδί μου... γυιέ μου! φώναξε ὁ στρατηγός, σφίγγοντας στὰ ρωμαλέα του μπράτσα τὸν λοχαγὸ Γκί.

Ἡ μικρὴ βαρώνη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε, γελῶντας μὲ τὸ πιὸ δροσᾶτο της γέλιο:

—Μὰ ὄχι, δὲν θὰ μᾶς δώση ἴσως τὴν συγκατάθεσί του ὁ θεῖος σου. Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπε, Γκί; «Εἶνε πολὺ μικρὲς γιὰ σένα ἡ χῆρες!»

— Ἡ χῆρες! τραύλισε ὁ στρατηγός. Ὥστε ἐσεῖς... Ἐσεῖς εἶσαστε ἡ χήρα τοῦ Γκί; Ἄ, κατεργάρα!... Εἶμαι ἀφοπλισμένος! Μὲ νικήσατε!... Καταθέτω τὰ ὅπλα!..

—Πρώτη φορὰ στὴ ζωή σας, στρατηγέ μου, εἶπε ἡ μικρὴ βαρώνη, χαμογελῶντας εἰρωνικὰ καὶ τὸν φίλησε στὰ μάγουλα.